

Sõna

Kiida, mu hing, Issandat!
Issand, mu Jumal, sina oled
väga suur, austuse ja iluga
oled sa ennast riietanud.

Ps 104,1

Mõte

Psalm number 104 on üks suur Jumala kiitus. Muistne laulik vaatab kõike loodust enda ümber ja kiidab Loojat selle kõige eest. Ta süda on täis tänulikkust. Aga miks peaks Jumal inimeste kiitust vajama? Kas Ta on mõni pirtsakas superstaar, kes oma fännidelt imetlust nõuab? Ei Ta vaja ega nõua inimeste kiitust ja imetlust! See tuleb iseenesest. Kui süda on tulvil tänulikkust, siis lihtsalt peab seda ka välja valama. Tänu ja kiitus on loomulik reaktsioon. Tänuelik inimene ei saa olla ülbe ja ennasttäis. Kõik on imeline, mis Jumal teinud!

Taevasa on meile, inimestele, nii palju andnud. Miks ei peaks me siis olema tänulikud!

Palve

Tänu Sulle, Taevasa, iga päeva, iga elutunni, iga anni eest! Amen

11. oktoobril algusega kl 11 toimub kirikus lõikustänapüha jumalateenistus. Alustame ka sügisleeriga, mida viib läbi kirikuõpetaja.

Leerikooli maht on 12 tundi ja on osalejatele tasuta. Tund vaatab läbi ühe teema nt Usk ja uskumine, Jumal, Piibel, Jeesus Kristus, Jeesuse elu, 10 käsku jne. Tunnid toimuvad leerimajas kord nädalas. Soovijatel on võimalik kogudusega liituda ristimise ja leerõnnistamise kaudu jõulude ajal (täpne aeg selgub).

Tere tulemast!

„Tule, järgne mulle!

See Jeesuse lause olevat mõjutanud Franciscust pöörduma ja asutama oma ordu, mis võttis eeskujuks vaesuse ja lihtsuse põhimõtte.

Püha Franciscuse surmapäev oli 3. oktoobril. Tema asutatud mungaordu tegutseb tänapäevani. Ja võibolla pole kunagi varem ajaloos olnud nõnda oluline Assisist, väikesest Itaalia linnast pärit pühaku „elustiili“ mõte. Püha Franciscus on tänapäevase keskkonnakaitse patroon. Kuid järgida oma elus Kristust, hoiduda igasuguse ahnuse ning enesekesksuse eest võiks olla ka nüüd iga kristlase eluhoiak. Püha Franciscus elas aastatel 1181 või 1182 kuni 1226 ja kuulutati pühakuks kaks aastat pärast surma. Praegune paavst kannab tema auks sama nime.

Piiblivõti

Vana Testamendi olulisemad isikud I

Eelija.

Vana Testamendi üks vaieldamatult kõnekam prohvet on Eelija. 1 ja 2 Kuningate raamatus kõneldakse temast, kui isikust, kes ennustas ette suurt põuda ja võeti viimaks tulise kaariku saatel taevasse.

Eluajal õpetas ja teenis Eelija Iisraeli põhjapoolses kuningriigis, sest riik oli jagatud. 1. Kuningate raamatu 17 peatükis ennustab ta: „Nii tõesti kui elab Issand, Iisraeli Jumal, kelle ees mina seisana: neil aastail ei ole kastet ega vihma muidu kui minu sõna peale.“ (1. Ku.17:1) Nii sündiski. Prohvetile endale tõid kaarnad aga leiba ja liha ning keelekarastust sai ta Kriti jõe äärest, mille oja ei olnud Issand lasknud ära kuivada. Edaspidi äratas Eelija surnuist üles lesknaise poja ja võitleb Baali prohvetitega. Kindlasti viitavad lood Eelijast ja tema imetegudest ka Jeesuse isikule Uues Testamendis, sest üks kolmest isikust, kes Jeesusele end muutmise mäel ilmutas, oli Eelija.

Järgneb...

Vihmavarblane

XXXVIII osa

Ühel veebruarikuisel tuulisel päeval lasti Bläku Eedi haiglast välja. Need, kes teda varemast ajast mäletasid, poleks teda nüüd äraagi tundnud. Nii kõhnaks oli jäänud vennike, põsed lohku vajunud, habe ajamata ja kange tärpentiini lõhn alaliseks saatjaks. Väike kollane kohver parema käe otsas astus ta Põltsamaal bussist maha ja hakkas kodu poole kõmpima.

Oh, kui võõras oli siin nüüd kõik. Ta möödus raamatupoe vaateknast, mida ehtisid inglise lembekirjanik Barbara Cartlandi viimaste ajalooliste romaanide kirevad ning värviliste fotodega esikaaned ja Eduardil hakkas ainuüksi nende kaanepiltte vaadates sees keerama. Edasi möödus ta kella-ning võtmemeistri von Tisenhauseni väikesest ärist ning jõudis viimaks kalmistu peavärvani. Mis oleks kui ta otsiks üles Tõstamäe Tõnu viimase rahupaiga? See ei peaks ju vaatamata värsketele mahasadunud lumele kuigi raske olema. Bläku Eduard astus värvast sisse ja hakkas hoolega lugema värskemate haudade plaatidele kirjutatud nimesid. Ta südames ja meeltes valitses kummaline tühjus. Kui nüüd vana Helmut Varblane oleks teda säärases olekus näinud, oleks ta Eedile kindlasti mitmesuguseid tinktuure ja salve pakkuma hakanud ning sealjuures oma pisut paatoslikul häälel juurde lisanud:

„Ei tea mina, vana mees maailmas veel sellist tõbe, mida viina ja taimede abil ravida ei saaks? Sest vaata, kõik on ju meile looduse poolt nagu kasutamiseks kätte antud. Ole aga mees vaid ja tea, mida korjata.“ Bläku Eedile poleks aga vihmavarblaseks kutsutud ätikese nõuanded praegu palju tähendanud. Ta teadis, et muuta ei olnud enam õieti midagi ning kui ta nüüd veel lisaks Tõstamäe poisi surmale mõtles, tõusis talle midagi klombi sarnast kurku. Eduard kõndis surnuaias mööda kitsaid radu ja leidis viimaks Tõstamäe Tõnu viimse puhkepaiga, kuid ega ometi....? Kääpa juures kummardus juba keegi ja lähemal vaatamisel tundis Eduard naisest Saare Taali ära. Mida paganat tema pidi seal tegema? Ta kiirendas sammu ja tervitas Saare prouat. Naine tõusis, pühkis lume mantliservalt ja ütles:

„Tere, näe, sind kah viimaks välja lastud sealt haiglast?“

„Välja ikka, Taali proua. Aga mis teie siin Tõnu haua juures teete, kui ma tohin huvi tunda? Tema elu ajal ei olnud teil temaga mingit head läbisaamist või äkki hakkas südametunnistus piinama, et talle omal ajal näkku nähvasite, kui juhtus teine vähegi rohkem purjakil olema?“

Saare Taali jäi Eedile mõistatuslikult otsa vaatama ja vastas siis: „Oh, Eedi, mida teab sinusugune südametunnistusest või midagi? Tulin oma kadunud mehekese haualt ja mõtlesin, et põikan siit ka korra läbi. Sest ei teagi, palju siin enam käia saabki, kui Kuningamäelt kevade saabudes ära kolin.“

Seda öeldes oli Saare proual selline hägune pilk nagu võiks ta iga hetk nutma puhkeda. Bläku Eduard tundis korraka suurt ebamugavust. Kas siin lollidemaal hakkavad nüüd kõik mõistust kaotama? Äkki peaks Saare proua ka seal psühhiaatria osakonnas mõned nädalapäevad viibima? Näh, nüüd hoopis kukub ühe külajoodiku haua juures pisaraid valama. Kus siis neid kuulujutte ja selle olukorra häbi ja ots. Kõval häälel ütles ta aga: „Oh, mis te nüüd Saare proua. Ega ma siis sellepärast. Ma lihtsalt mainisin või nii. Ei tasu siis kõike minu öeldut nii väga hinge ka võtta ja seda ka mitte pahaks panna. Olen ma ju samasugune külajoodik nagu temagi ja ei tea isegi teinekord, mida suust välja ajan.“

Nad hakkasid vaikides Kuningamäe poole minema. Kogu tee ei vahetanud nad ainsamatki sõna. Ainult Eduard nohises enda ette ja luges mõttes samme. Talle tikkus naer kengesti peale, ehk küll aeg ja koht selleks hoopiski kohased ei olnud. Isegi tema pidi tunnistama, et midagi oli jäädavalt muutumas. Kui nad kumbki oma majade poole olid keeramas, pöördus Bläku Eduard äkki kannapealt ringi ja ütles: „Lubage, et ma teile midagi ütlen, mida lausus mu raviarst, kui ma veel Viljandis olin: Selleks, et lollid mängida, tuleb natuke tark ka olla.“ Seda öelnud läks Eedi oma elamise suunas ja vaid kollane kohver ta käeotsas andis veel märku, kui õnnelik ta oma naasemise üle oli. Taali ei vaevanudki enam pead, mis Eedi nüüd oma eluga õige peale peaks hakkama. Oli tal siis haiglas istumisest kasu või mitte? Kuid see ei olnud ka enam tema asi. Elu tahtis elamist ning nii mitmedki asjad veel korraldamist. Ning tema kiivalt hoitud saladus, seda tuli veel kuu aega endale hoida. Ning õigupoolest, mis see elu siis siin Kuningamäel kah ei olnud- vaid üksnes kulgemine päevast, päeva, kus kunagi ei teadnud, mida iga järgnev hetk endaga kaasa tuua võib.

Märkus: Sama aasta sügisel sündisid nii Saare Taali kui Eda vaid kolme nädalaste vahedega Lembit Kasesalule tütre: ühele lastest pandi nimeks Kaire ja teisele Katariina. Katariina olemasolust sai Lembit alles veidi enne oma surma teada.

Lõpp.

Järjejutt põhines päriselt aset leidnud sündmustel.